

NĚKTERÉ ZKUŠENOSTI Z KONTROL A PROHLÍDEK

Podplukovník Cyril Novák

V plném souladu s leninsko-stalinskými poučkami je i v naší armádě třeba, aby po stanovení úkolů pro bojovou a politickou přípravu byla správně organisována kontrola jejich plnění.

Pokládám za svou povinnost přispět zevšeobecněním některých zkušeností k tomu, aby se vzájemná spolupráce velitelů s kontrolními orgány ještě rychleji než dosud zlepšovala a aby i v tomto směru byl učiněn další krok k plnění usnesení X. sjezdu KSČ, přispívající k zvýšení bojové připravenosti naší armády.

Je totiž nepochybné, že zlepšení spolupráce obou stran může dosažení tohoto cíle podstatně urychlit.

Pro přehlednost rozdělím svůj článek na dvě části — první, týkající se hlavně kontrolních orgánů (komisí), druhou, týkající se kontrolovaných velitelů.

I.

1. Především není ještě všude jasno, co je kontrola a co je prohlídka bojové a politické přípravy.

Prohlídky se provádějí dvakrát do roka, vždy ke konci výcvikového období. Znamenají pro komisi zjištění výsledků za uplynulé období, pro velitele složení účtu z vykonané práce. Zjištění výsledků (dobrých a špatných) a odhalení příčin úspěchů i neúspěchů dává velení armády podklady pro stanovení úkolů v dalším výcvikovém období; předsedům komisí umožňuje ukázat velitelům prohlížených jednotek, útvarů a svazků cestu dál. Vzhledem k obvyklému rozsahu prohlídky je toto odhalení nedostatků a jejich příčin a ukázání cesty k nápravě téměř jedinou možnou formou přímé pomoci; na víc obvyčejně nezbývá čas.

Kontrola v průběhu období musí však mít především ráz pomoci. Při ní jde nejen o zjištění dosavadních pracovních výsledků, ale především o zjištění, jak si kontrolovaný počíná, a počíná-li si špatně, o konkrétní ukázání, jak to má dělat, aby dosáhl do příští kontroly nebo prohlídky dobrých výsledků.

Současně s tím musíme přistoupit v tomto výcvikovém roce k rychléjšímu zevšeobecnování poznatků z kontrol. Již v průběhu kontroly je možné poslat krátké hlášení staršímu náčelníku a zabezpečit okamžité vyrozumění všech podřízených o tom, co bylo u kontrolované jednotky zjištěno a jak věc napravit (je-li špatná) nebo rozšířit (je-li dobrá).

Cíle a úkoly při prohlídkách i kontrolách vyplývají z úkolů, daných pro to které výcvikové období. Protože se úkoly rok od roku mění, rok od roku s narůstajícími výsledky v bojové a politické přípravě se zvyšuje náročnost, je velmi vážnou otázkou ujasnění si cílů před každou prohlídkou nebo kontrolou a z nich vyplývajících úkolů, t. j. předmětů prohlídky a nebo kontroly.

Stejně vážně je třeba při prohlídkách případ od případu uvážit způ-

sob hodnocení. Při kontrolách je lépe nehodnotit, protože je při nejmenším předčasně hodnotit obrazně řečeno „rozdělanou práci“.

2. Je lépe k vojskům nejezdit, jestliže kontrolující sám neví, jakých výsledků mělo být do prohlídky (kontroly) dosaženo, nebo jak při kontrole prakticky pomáhat.

Odpovědnost za přípravu a činnost ve vojskách nemá jen sám kontrolující orgán, nýbrž stejnou měrou i náčelník, který ho vyslal. Ať jde o člena štábu vyšší jednotky nebo ústředního úřadu, nikdo z nich se nesmí spokojit jen dokonalou znalostí toho, jaké úkoly byly uloženy a znalostí řádů a předpisů; je-li tato znalost nutným základem kvalifikace pro práci ve vojskách, musí být doplněna schopností prakticky učit, t. j. umět prakticky ukázat, co dělat.

Zkušenosti ukazují, že příprava kontrolních orgánů musí být dvojí — jednak soustavná, celoroční, plánovitě rozvržená příprava podle toho, jak narůstá stupeň bojové přípravy ve vojskách v průběhu výcvikového roku, jednak dokonalá příprava na splnění toho či onoho konkrétního úkolu, prováděná těsně před odjezdem k vojskům.

3. V zájmu hladkého průběhu prohlídky (kontroly) je nutno dobře promyslet plán práce. Pro autoritu kontrolních orgánů není téměř nic škodlivějšího, než když místo plánovitého, t. j. hladkého průběhu, jsou při prohlídce (kontrole) zmatky. Vidím v duchu velitele jedné naší divise, jemuž byla na př. při jarní prohlídce 1954 čtyřikrát změněna hodina závěrečného rozboru, jak mi dává při čtení tohoto článku za pravdu. Ještě horší následky mají však zbytečné změny plánu práce přímo v útvech.

Co se týče plánů kontrol a prohlídek, byly v minulých letech hledány vhodné způsoby. Praxe ukázala, že není účelné požadovat zpracování těchto plánů od velitelů prohlížených divisí.

Dnes už každý starší náčelník a jeho štáb v podstatě zná konkrétní podmínky v každé divisi. Je proto účelné, zpracuje-li si plán prohlídky (kontroly) sám a požaduje-li od prohlíženého velitele na podkladě tohoto (včas mu oznámeného) plánu jen jeho konkrétní rozpracování, t. j. zpracování rozvrhu předvedení jednotlivých útvarů a jednotek k prohlídce (kontrole). V každém případě však zůstává prospěšným vyslat aspoň jednoho zkušeného důstojníka k štábu prohlížené divise o 1 až 2 dny napřed, aby podle pokynů předsedy komise mohl se štábem divise a náčelníky štábů útvarů upřesnit jak zpracování uvedených rozvrhů, tak eventuálně přizpůsobit plán prohlídky (kontroly) podle konkrétních podmínek v prohlíženém svazku, pokud se snad změnil.

4. Je velmi nesprávné, jestliže plán prohlídky (kontroly) neumožní předsedovi komise získat vlastní poznatky z hlavních útvarů divise v nejdůležitějších předmětech prohlídky (kontroly). Má sice v každém případě právo rozhodovat ze své nedílné velitelské pravomoci při prohlídce o hodnocení, není však správné, je-li při tom odkázán jenom na hlášení členů své komise, aniž si je mohl korigovat vlastními poznatky.

Nepamatuje-li předseda komise na to, nemůže se divit, že někdo nepochopí jeho velitelskou náročnost, jestliže nakonec zhodnotí něco jako nevyhovující, aniž sám při tom byl osobně a dokonce aniž opravil zprávu člena komise, vykazující víc kladů než nedostatků.

V souvislosti s tím je třeba u nás stále ještě bojovat o zásadu, že kromě předsedy komise nemá při prohlídce žádný člen komise právo „hodnotit“.

Velitelům nelze zakázat, aby se člena komise nezeptali na to, jak

prohlídka dopadá. Také členům komise nelze zakázat, aby odpovídali velitelům na jejich dotazy o výsledcích prohlídky. Zkušenost ukazuje, že jak pro komisi, tak pro velitele je asi nejlepší tento způsob: Na dotaz „tak, jak to dopadlo?“ neodpovídat ani „hodnotím to jako vyhovující“, ani „podle mého názoru je to dobré“ a p., ale odpovědět asi takto: „Řád (předpis) ukládá toto ...; jednotka (velitel) udělala toto ... a toto ... neudělala; to budu hlásit předsedovi komise.“

5. Vlastní způsob provedení kontroly nebo prohlídky nelze šablonovitě předepisovat — vyplývá z konkrétních okolností a z osobních kvalit kontrolních orgánů.

Jen na jednu věc pokládám za nutné upozornit: bude velmi pomoheno vojskům a přispěje k zvyšování bojové připravenosti armády, jestliže každá kontrola (prohlídka) začne přezkoušením počtu přítomných a kontrolou, zda jsou všichni zařazeni na svých plánovaných funkcích.

Neúčast při zaměstnání (t. j. při bojové přípravě) je věc, která velitele dosud nezajímá tak, jak si to zaslouhuje, ačkoliv se jim zejména při kontrolních ostrých střelbách mstí. Při kontrole záznamů o střelbách se ukáže, že určité střelecké cvičení střílelo z celé rotы na příklad místo 24 vojáků jen 14; při tom si velitel rotы vzhledem k výtečné střelbě těchto 14 vojáků zhodnotil, že rota splnila na výtečnou. Ze starších náčelníků si toho do prohlídky nikdo nevšiml. Při kontrolní střelbě při prohlídce rota nesplnila a teprve při rozboru si velitelé uvědomili, že výsledky nemohou být nikdy jiné, když komise po právu požaduje, aby se na střelbu dostavilo i těch 10 vojáků, o jejichž střeleckou zdatnost se nikdo nezajímal.

Neúčast při zaměstnání znamená mnoho nevytrénovaných vojáků. Je třeba tvrdě vést velitele k tomu, aby si zvykli neúčast při zaměstnání stejně tvrdě stíhat. Při tom je třeba dávat pozor na pokusy zastírat tuto neúčast při výcviku. Vyskytly se názory, že se odvelení vojáci do počtu „podle seznamu“ (viz záznamy o hodnocení, t. j. do počtu vojáků, kteří mají být cvičeni, nepočítávají. Při tom s naivní upřímností byl tento názor odůvodňován tím, že by při započítání odvelených procento účasti při zaměstnání příliš kleslo. V boji, a protože bojová příprava v míru je přípravou na skutečný boj, tedy ani v míru nelze si lhát do kapsy. Je-li z rotы 50% vojáků odveleno a nejsou-li proto u rotы cvičeni, je z rotы cvičena polovina vojáků, ať se to obrací z kterékoli strany; do boje by vedl velitel rotы polovinu nevytrénovaných zrovna tak, jako se občas stává, že předvádí k prohlídce polovinu vojáků nevytrénovaných.

Velitelé rot a všichni starší náčelníci se musí snažit, aby sami nepřispívali k podobnému oddalování vojáků od výcviku. Jinak je třeba mít přesný doklad, proč, na čí rozkaz a jak dlouho je který voják od rotы odvelen. Tento doklad má nejen objasnit, proč nemá velitel svou jednotku plně vycvičenou, ale slouží i jako podklad, který může starším náčelníkům a nakonec velení armády odhalit vinníky odvelování, nechť sedí kdekoli.

Do počtu „podle seznamu“ není třeba uvádět vojáky odvelené ve školách a kurzech, kde je záruka, že jsou cvičeni.

Kontrola zařazení na plánovaných funkcích vede velitele k tomu, aby zabezpečili, že jejich vojáci budou **vždy** cvičeni na tu funkci, pro kterou jsou zařazeni. I tu platí přísloví, že méně je více. Cvičil-li voják jednou jako střelec, pak jako pomocník, potom pancéřovník atd., není nakonec vycvičen na nic.

6. Prohlížené (kontrolované) jednotce a jejím velitelům je třeba ukázat další cestu. Ještě vloni nám někteří velitelé říkali: „Když přijedete vy, víme, že nám neslevíte ani čárku, ale když odjíždíte, víme aspoň, co máme dělat; když přijede komise n-tého štábu, tak nás ‚setrou‘, ale co máme dělat a jak to máme dělat, to se od nich nedozvíme.“

Ukázat další cestu znamená rozebrat s příslušnými funkcionáři výsledky prohlídky (kontroly) a v divisi (podle potřeby i v plucích) ponechat zápis. Neponechá-li se pluku zápis, je třeba nejzávažnější věci zapsat do knihy kontrol a prohlídek na štábu pluku.

To se netýká pouze komisí, ale i jednotlivých kontrolních orgánů, vysílaných k prověření dílčích otázek. V listopadu 1954 jsme u jednoho pluku zastihli v krátké době po sobě dva orgány štábu divise. Žádný z nich ani nezapsal výsledek své kontroly do knihy kontrol a prohlídek pluku, ani se při odchodu neohlásil u velitele pluku, aby mu sdělil své poznatky. Velitel pluku si mohl sice říci „přijeli, viděli, odjeli“, nelze však říci, že by takováto kontrola něco pomohla.

Pozor dále na narušování autority staršího náčelníka. Zdá se to absurdní, ale přesto byl předsedou jedné komise v pluku ponechán zápis, uvádějící mezi příčinami nedostatků na prvním místě, že velitel a štáb divise nekonají svou povinnost, a navrhuje jako první opatření k nápravě, aby velitel a štáb divise plnili úkoly jim uložené.

7. Od velitelů všech stupňů je nutné požadovat plánovitě odstranění nedostatků, které byly u nich zjištěny.

Je účelné přesvědčit se jedním nebo dvěma zkušenými důstojníky, jak jsou nedostatky odstraňovány a jak velitel realizuje pokyny (návrhy) předsedy komise. Při tom je třeba uvážít, o jaké nedostatky jde (v dokumentech, v pořádku, ve skladu, v hygienických opatřeních, v provádění bojové a politické přípravy) a podle toho dát kontrolovaným velitelům potřebný čas na jejich odstranění.

8. Na konec této části několik poznámek k organizaci kontroly a pomoci velitelem divise.

a) Velitel divise musí mít na paměti, že podle ustanovení Programů bojové přípravy I. díl je povinen sám řídit bojovou a politickou přípravu, **osobně** provádět uložená mu zaměstnání a cvičení s vojsky a stále kontrolovat plnění plánu bojové přípravy. **Z toho plyne jeho osobní účast při plánování, organizování, přípravě a provádění kontroly a pomoci.**

b) Kontrolu je třeba organizovat:

- z hlediska pomoci podřízeným velitelům,
- z hlediska zjištění dosažených výsledků v jednotlivých údobích výcviku (jednotlivce, osádky a družstva, čtyři, roty atd.), tedy nejméně jednou v každém údobí.

c) Kontrolu a pomoc provádět za osobního řízení velitele divise nebo pod vedením zástupce velitele divise, náčelníka štábu a náčelníka druhů vojsk.

d) Nerozptylovat se při ní na podružné otázky, ale věnovat se především tomu, co je v době kontroly hlavní otázkou bojové přípravy. To umožňuje jednak jít až na kořen věci, jednak provádět kontrolu jen nevelkými skupinami.

e) Kontrolou nenarušovat zbytečně průběh bojové a politické přípravy v útvech; vklínit se přímo do jejího průběhu a jen na zvlášť důležité otázky si zorganizovat speciální zaměstnání (přezkoušení).

Příklad: provést ukázkové cvičení a při něm přezkoušet, jak byla v pluku osvojena předchozí látka a naučit novou.

Jiný příklad: v době kontroly žádná rota neprovádí ostrou školní střelbu. Velitel divise určí jednu rotu a přezkouší při její střelbě, zda dovede skutečně plnit poslední provedené cvičení školní střelby tak, jak má zapsáno velitel roty v záznamu o střelbách.

f) Vede-li kontrolu velitel divise sám, doporučuji ještě týž den seznámit se zjištěnými nedostatky velitele ostatních útvarů divise (fonogramem, šifrovkou) a uložit jim prověřit, zda se nevyskytují obdobné nedostatky i u nich a nařídit jejich odstranění. Vedou-li kontrolu někteří se shora uvedených funkcionářů, je třeba každý den informovat velitele divise, aby mohl zakročit uvedeným způsobem.

g) Tato nařízení je třeba vést v dobré paměti a evidenci a tvrdě zakročovat tam, kde se při kontrole u jiného útvaru (jehož velitel byl s nedostatky seznámen a dostal pokyny k jejich odstranění) tytéž nedostatky znovu vyskytnou.

II.

1. Ačkoli všichni velitelé studují marxismus-leninismus, ačkoli se všichni seznámili s materiály XIX. sjezdu KSSS a X. sjezdu KSČ, v nichž zvlášť byla zdůrazněna a odůvodněna zásada kontroly plnění úkolů a vysvětleno všem kontrolovaným, jak se na kontroly třeba dívat, dosud se vyskytují, i když už v daleko menším počtu, velitelé, kteří v kontrolách nevidí opatření nutná k soustavnému zvyšování bojové připravenosti armády, nýbrž obtěžování.

Nelze popírat, že rozsah tohoto zjevu je v přímé závislosti na stupni schopností kontrolujících orgánů. K tomu je však třeba říci, že dnes už převážná většina orgánů dovede konkrétně a dobře odhalovat nedostatky, i když to ještě nelze říci o jejich schopnostech prakticky kontrolovaným pomáhat.

V této souvislosti je zajímavé, že nedůtklivost v uvedeném smyslu není někdy třeba odstraňovat ani tak u přímo kontrolovaných velitelů, jako u jejich starších náčelníků. Existuje pro to řada konkrétních zkušeností. Uvedu jen dva příklady: Před několika lety velitel jedné divise při rozboru výsledků prohlídky plně souhlasil s vývody předsedy komise a dokonce mu děkoval za odhalení věcí, které mu dosud unikly. Krátce potom si na popud staršího náčelníka podal stížnost na hodnocení své divise, jejíž neoprávněnost byla prokazatelná a prokázána. V minulém roce dostal jeden funkcionář od staršího náčelníka zprávu o výsledcích kontroly u štábů jemu podřízených. Tuto zprávu poslal velitelům, jejichž štáby byly kontrolovány k vyjádření, místo aby po jejím prostudování učinil potřebná opatření. Je celkem přirozené, že se kontrolovaní „vyjádřili“. Výsledkem byla zbytečná replika místo rychlého zjednání nápravy.

Celý tento problém je v podstatě problémem vzájemné důvěry, otázkou přesvědčení, že jak kontrolující, tak kontrolovaný jsou příslušníky jedné a téže armády, že oba slouží svému lidu a že každý ve své funkci nemůže mít jiný zájem než narůstání bojové připravenosti naší armády, při čemž ohledy na různé osobní vztahy nutno nekompromisně odsunout stranou.

2. Už v I. části jsem se zmínil o plánu na odstranění nedostatků. V této věci se dosud vyskytuje mnoho nedorozumění hraničících s nechtutí. Nejde o „plán plánů“, jak se vyjádřil jeden náčelník štábu, nýbrž o zcela rozumný a naprosto nutný dokument, jehož zpracování nemůže dělat žádná potíže tomu, kdo pochopil jeho účelnost a prospěšnost.

Ze zkušeností některých velitelů doporučuji asi tento způsob zpracování plánu na odstranění nedostatků: Prostudovat zprávu komise velitelem a pak ji v nevelkém kruhu nejbližších funkcionářů rozebrat. Kdo má být při tomto rozboru přítomen, vyplývá ze zjištěných nedostatků. Vždy to bude náčelník štábu a dále na př. jen zástupci velitele. Při postupném probírání zápisu ukládá velitel náčelníkovi štábu, aby poznamenával asi tyto body: prodiskutovaný nedostatek, co je třeba zařadit k jeho odstranění čítajíc v to na př. přípravná opatření, než je možno přikročit k jeho přímému odstranění, kdo je tímto úkolem pověřen, kdo kontroluje jeho provedení, do kdy je třeba úkol provést, kdy hlásit provedení a kdy se velitel sám přesvědčí o splnění úkolu.

Protože nelze tuto práci dělat odtržené od ostatních úkolů, je nutné, aby náčelník štábu měl při tom po ruce kalendářní plán ostatních úkolů. Na to se často zapomíná. Termíny, ukládané velitelem, náčelník štábu buď potvrzuje jako uskutečnitelné nebo hned upozorňuje na jejich křížení s ostatními úkoly uvedenými v plánu.

Plán se tedy takto rodí sám v průběhu rozboru nedostatků a nemůže být předmětem žádných dlouhých úvah, jak jej vlastně zpracovat.

Nakonec ještě jedna rada: Velitel má mít zápis komise u sebe, více méně denně na stole tak dlouho, dokud v něm silnou červenou tužkou nemůže ke svému uspokojení přeškrtnout poslední odstraněnou závadu.

3. K příčinám nedostatků mám tyto poznámky:

a) Hodnotu jednotky vytváří její velitelský sbor. Lidová moudrost si nadarmo nevytvořila přísloví: „Jaký pán, takový krám.“ Proto nelze velitelům doporučit účinnější cestu za vysokými úspěchy než důslednou náročnost vůči podřízeným velitelům na jedné straně a otcovskou péčí o ně na straně druhé.

To se týká jak důstojníků, zejména nejmladších, tak poddůstojníků.

Při tom jedna zkušenost připomíná marnou, sisyfovskou práci: ve všech útvech přesahují obyčejně plukovní školy úroveň ostatních jednotek pluku. Titíž dobří žáci plukovních škol, kteří vynikají po dobu svého pobytu ve škole nad ostatní mužstvo pluku kázní, fysickou i odbornou zdatností, jsou po zařazení k rotám velmi často jen průměrnými a dokonce i podprůměrnými poddůstojníky, vychovateli a cvičiteli vojáků v rotách.

Vinu nutno hledat především v malé péči velitelů v rotách o zachování tvrdé náročnosti na výkon jejich služby, na jakou byli zvyklí v plukovní škole, o jejich další praktické školení a o střežení jejich autority vůči mužstvu.

Část viny nutno přičíst i velitelům plukovních škol za jejich nezájem o bývalé žáky. Zdá se to sice na první pohled pochopitelné, protože mají novou starost o nové žáky. Avšak není to správné, neboť si mají uvědomit marnost svého úsilí, zůstanou-li při dosavadní praxi.

b) Příprava na zaměstnání bývá někde ještě dosti formální a tomu odpovídají výsledky. Příčina je ve formální methodické přípravě velitelů, prováděné staršími náčelníky. Většina jich sice už nepopírá její důležitost a dokonce ví, jak ji provádět. Tím se však nelze spokojit. K této

znalosti nutno ještě připojit schopnost praktického předvedení cviků a úkonů. Zase jeden příklad ze zkušenosti: Při jarní prohlídce 1954 předváděl jeden velitel praporu instrukčně methodické zaměstnání s veliteli rot a čet na taktické thema. Znal smysl a cíl instrukčně methodického zaměstnání, byla mu jasná organizace a methodika provádění zaměstnání, správně přezkoušel znalosti svých velitelů, rozebral s nimi organizaci a materiální zabezpečení zaměstnání a pak přistoupil k praktickému nácviku a přesto nemohl být pochválen, neboť při svých osobních ukázkách šel na zteč bez vztyčeného bodáku, hod granátem na první zákop jen naznačil rukou bez skutečného hození granátu, v boji v zákopech se mu ani jednou nepodařilo hodit granát do zákopu, střelil cvičným střelivem 1 m od hlavy značkaře a p.

Když byl dotazován, zda chce skutečně, aby všechny tyto chyby dělali velitelé rot a čet po něm, odpověděl samozřejmě, že ne. Na otázku, proč jim to tedy takto ukazuje, mlčel.

Tak tedy pozor — v přípravě na zaměstnání nelze trpět žádnou formálností; jinak osobní příklad, tato nejlepší učební metoda, nemá žádnou cenu.

c) Poukáží ještě na jeden z hlavních důvodů některých neúspěchů: základem dobrých výsledků bojové a politické přípravy jednotek jsou důkladné znalosti každého jednotlivce. Ty je třeba začít vytvářet od prvního dne údobí výcviku jednotlivce. Přes to, že jde zdánlivě o samozřejmost, vyskytují se dosud velitelé, kteří spoléhají, že to „doženou“ při pobytu ve vojenském výcvikovém prostoru. Většina to dosud „nedohnala“.

4. Občas se setkáváme s veliteli, kteří říkají: napište pro nás článek: jak připravit svazek nebo útvar k prohlídce.

Před dvěma lety jsem na podobný dotaz jednou odpověděl: příprava počíná prvním dnem výcvikového roku a spočívá v přesném plnění a splnění plánu bojové a politické přípravy. To nebyla nesprávná odpověď, ale dnes jsem si vědom její neúplnosti.

Je skutečně třeba určité zkušenosti zevšeobecnit, aby si velitelé sami výsledek prohlídky špatnou přípravou nesnižovali.

a) Prvním předpokladem dobrých výsledků zůstává nadále přesné plnění a splnění plánu bojové a politické přípravy, počínaje prvním dnem výcvikového roku.

b) Druhým předpokladem dobrých výsledků je dokonalá organizovanost a tedy klidný průběh prohlídky. To co bylo řečeno o organizovanosti práce komisí platí i pro organizovanost předvádění prohlížených útvarů a jednotek k prohlídce. Stejně tak, jako komise může nadělat zmatky a vnést neklid a nervositu do jednotek a tím snížit výsledky v jednotlivých družích bojové přípravy obvykle docilované, může mít stejné důsledky i nepořádek a nedochvilnost, zaviněná veliteli útvarů a jednotek a štáby útvarů a svazků.

c) Třetím předpokladem dobrých výsledků vyplývajícím z oboustranné organizovanosti práce je uvědomit si namáhavost prohlídky a neunavovat jednotky předčasnými budíčky, nástupy a p.

V útvarech, zejména střeleckých, dělává některým velitelům obyčejně potíže příprava na kontrolní střelby z pěchotních zbraní, které mají pro ně svůj zvláštní veliký význam a příprava tělovýchovných zařízení. Proto ukázu, na co je zde třeba dbát.

Střelby

Především je třeba připravit střelnici. U většiny útvarů jsou střelnice v podstatě vybudovány tak, že lze na nich plánovitě plnit předepsaný program. Velitelé však musí včas pamatovat na to, že na kontrolní střelby při prohlídkách je třeba připravit více stanovišť a více terčů než obvykle, aby mohl pluk odstřílet všechny na prohlídku předepsané úlohy za jeden až jeden a půl dne (více času na to obvykle nebývá).

Dále je třeba připravit programem prohlídky předepsané dokumenty. V tomto se dopouštějí velitelé leckdy lehkomyšlnosti a ponechávají jejich přípravu velitelům rot bez náležité kontroly štábem pluku. Protože se komise nemůže spokojit jejich nepřesným vyplněním, má na poslední chvíli štáb pluku práce tolik, že mu uniká kontrola ostatních příprav.

Za třetí je třeba dokonale zplánovat průběh střelby a po schválení předsedou komise s ním seznámit velitele všech jednotek pluku. Jeho přesné dodržení je nejlepší zárukou klidu na střelnici, který má pro kontrolní střelby svůj zvláštní význam.

Po zahájení střelby je užitečné ponechat na střelnici jen ty jednotky, které budou v nejbližších dvou hodinách střilet; ostatní odeslat do místa, kde mohou odpočívat do té doby, než bude čas k tomu, aby se dostavily na střelnici. Velitel, který své vojáky před střelbou vzbudí ve dvě hodiny v noci, nechá jednotky na střelnici čekat šest hodin než na ně přijde řada, který se nepostará o to, aby byli vojáci sytí, nechť nečeká výtečné výsledky.

Tělesná příprava

K hladkému průběhu prohlídky je účelné poblíž překážkové dráhy soustředit nejméně po dvou nářadích, na nichž se prověřuje.

Zamezí se zbytečným přesunům jednotek a usnadní se práce komise.

Pokud jde o předepsané dokumenty, platí o nich totéž, co bylo řečeno o dokumentech pro přezkoušení střelby.

Obdobně je třeba přistoupit k přípravě celé ostatní materiální základny podle programu prohlídky.

Přípravy toho druhu jako: ubrusy a vázičky na stoly v jídelnách, kde nikdy jindy nebývají, nebo otloukání topolů klacky z požárních žebříků, aby listí nepadalo na dvůr, nedoporučuji. Příslušníkům armády lidu, který dal světu Švejka, by mělo být jasno proč.

Závěrem lze říci asi toto: Není tomu dlouho, co při manifestaci na ukončení X. sjezdu KSČ první tajemník ÚV KSSS s. N. Chruščev připomněl, že jen slabého bijí. Protože my slabí být nechceme a nesmíme, vynakládáme tolik úsilí k neustálému zvyšování úrovně bojové a politické přípravy a odstraňování nedostatků u všech útvarů, kde byly při prohlídkách a kontrolách zjištěny.

Splnění tohoto úkolu z velké části závisí na spolupráci velitelů s komisemi kontroly a pomoci. Úspěch této spolupráce je podmíněn kvalitou obou zúčastněných stran a jejich vzájemnou důvěrou.

